

„În vremea aceea, pe când trecea Iisus, s-au luat după Dânsul doi orbi; aceștia strigau și ziceau: **miluiește-ne pe noi, Fiule al lui David!** Iar după ce a intrat El în casă, au venit la Dânsul orbii și i-a întrebat Iisus: **credeți că pot să fac Eu aceasta?** Răspuns-au Lui: **da, Doamne!** Atunci s-a atins de ochii lor, zicând: **după credința voastră, fie vouă!** Și s-au deschis ochii lor. Iar Iisus le-a poruncit cu asprime, zicând: **vedeți, nimeni să nu știe. Însă ei, după ce au ieșit, au răspândit numele Lui în tot pământul acela.** După plecarea lor, iată au adus la Dânsul pe un om mut, având diavol. Și fiind scos afară diavolul, a grăit mutul; iar mulțimile se minunau, zicând: **niciodată nu s-a văzut așa ceva în Israel.** Dar fariseii ziceau: **cu domnul diavolilor scoate pe diavoli.** Și **Iisus străbătea prin toate orașele și satele, învățând în sinagogile lor, propovăduind Evanghelia împărăției și vindecând orice fel de boală și orice fel de neputință în popor.**”
(Matei 9, 27-35)

Întâiul contact din Evanghelia de astăzi este între Domnul nostru Iisus Hristos și doi orbi, probabil din naștere, sau doi orbi care căpătaseră boala pe parcursul vieții lor, dar care, **cert, văd mai bine decât ceilalți din jur că Iisus Hristos este Fiul lui David**, Cel despre Care auziseră ei că va să vină pentru a vindeca pe cei orbi, redându-le lumina; ba, mai mult, pentru a-i vindeca pe cei șchiopi, redându-le umbletul; pentru a-i vindeca pe cei surzi, redându-le auzul; pentru a-i vindeca pe cei muți, redându-le vorbirea.

Întâlnirea dintre cei doi orbi și Hristos este însă, iată, astăzi pentru noi o sărbătoare, pentru că-L vedem pe Domnul la lucrul Lui de fiecare zi, la întâlnirea Lui cu orbii lumii aceleia pentru a le reda vederea. **Că cei doi orbi erau insistenți** ne-o arată un lucru minor al Evangheliei: faptul că, deși Domnul este în casă, cei doi vin în casă după El. Ne și spune Evanghelia că „după ce a intrat El în casă, au venit la Dânsul orbii”. Și insistența lor aceasta este semn al credinței lor, este semn al bucuriei lor de a-L căuta pe Domnul. Răspunsul Dumnezeuului nostru, anume acela: „După credința voastră, fie vouă!”

Hristos Domnul nu-i vindecă pe orbi numai pentru credința lor, ci pentru atitudinea lor de credință, pentru fapta lor de credință – anume aceea de a-L urma și de a-L mărturisi, de a trece pragul împreună cu El, de a avea încredere dincolo de ușile închise, de a avea încredere dincolo de praguri înălțate, de a avea încredere dincolo de neîncrederea celorlalți.

Domnul le spune un lucru care pentru noi ar trebui să ne pună pe gânduri: „**După credința voastră fie vouă!**” Și Evanghelia ne spune că s-au deschis ochii lor. Mi-e teamă că dacă unora dintre noi ne-ar spune să ne fie după credința noastră, ni s-ar închide ochii și mai mult. Și uneori e bine să vedem că, în toată necredința noastră, Dumnezeu totuși ne iubește; sau nu totuși, sigur ne iubește, de vreme ce n-am ajuns să nu vedem, n-am ajuns să nu vorbim și n-am ajuns să șchiopătăm.

Evanghelia mai continuă cu o făptuire pedagogică a Domnului. Domnul le spune: „**De acum vedeți – dar să nu știe nimeni!**”. **Approape că le cerea imposibilul, pentru ca dintr-odată doi orbi să vadă deopotrivă, orbi pe care, probabil, concitadinii lor îi știau, să-i vadă mergând pe stradă, deja era o mărturie că Hristos îi vindecase.** Ei însă nu pot să tacă. Era firesc să fie așa; și Sf. Simeon Noul Teolog spunea că fără îndoială orbul cel vindecat a căutat mai întâi spre chipul lui Hristos. Pe Hristosul Acela ce-i scosese din orbire, redându-le lumina, cei doi nu se puteau abține să nu-L vestească. Și, **Doamne, câți dintre noi – orbi fiind – văzându-L pe Hristos, ne-am întors în cetate vestindu-L pe Dumnezeu?** Ni se întâmplă atât de des să trecem prin momente de cumpănă în viață și să spunem atunci: „**Doamne, dacă trec peste momentul acesta, voi face asta și asta și astălaltă...**” Și toate acestea pe care le-am face după vindecarea noastră ar fi, de fapt, motive de vestire a lui Hristos. Or **noi nu mai facem din vindecările noastre momente de vestire a Evangheliei.** Unii spunem că avem noroc, alții spunem că așa a vrut soarta... Niciodată nu-l numim pe noroc așa cum îl cheamă, adică Dumnezeu, și nici soarta așa cum o cheamă, adică Pronia lui Dumnezeu.

Ne e teamă, uneori, să recunoaștem că Dumnezeu ne-a vindecat și mi-e teamă că nu din smerenie nu spunem aceasta, ci din prea mult orgoliu; pentru că am putea spune, la un moment dat: „**Nu se poate să mă fi vindecat Dumnezeu, pentru că sunt prea mic pentru ca Dumnezeu să mă bage în seamă!**” Și atunci vindecarea ar continua. În nici un caz nu este așa, ci **în toate vindecările noastre, în toate aducerile noastre la lumină din întunericul bolii este prezent Hristos. De prea puține ori însă vestim Numele Lui în tot pământul vindecării noastre.**

După plecarea lor, Domnul însă mai vindecă pe cineva, tot de o boală, dintr-aceasta la prima vedere nevindecabilă pentru noi. Pentru că a vindeca mutismul cuiva, neputința lui de a vorbi, este, într-un fel, o întoarcere înapoi a bolii într-atât încât celui ce nu cuvântă să-i redea cuvântul. De altfel, este și minunat cuvântul pe care Sf. Ioan Gură de Aur îl rostește, cum că „**Cuvântul lui Dumnezeu a venit să redea oamenilor Cuvântul cel dintodeauna.**” Argumentul este omul pe care astăzi din muțenie, certând diavolul, Domnul îl redă celor din jurul său ca vorbitor. Și, fără îndoială că **atunci când a grăit mutul, omul acela, tot pe Dumnezeu va să-L fi slăvit.** De ce? Pentru că mulțimile se minunează, zicând: „**Niciodată nu s-a văzut așa ceva în Israel!**”

Și astăzi Hristos învață în Bisericile noastre și vindecă boala și orice fel de neputință în popor, cu condiția ca toți acei care ies în întâmpinarea lui Hristos să-I iasă în întâmpinare cu dragostea mutului aceluia care, supus diavolului, a fost vindecat de Domnul Cel ce l-a certat pe duhul cel necurat. **Nimic din ceea ce suntem noi ca persoane înaintea lui Dumnezeu nu este la voia întâmplării și nu poartă în sine altceva decât harul lui Dumnezeu Cel ce ne voiește pe toți văzători și vorbitori.** Din păcate, sunt unii morți mai vii decât viii, unii orbi mai văzători decât văzătorii și unii muți mai bine grăitori de Dumnezeu decât vorbăreții lumii acesteia!

Câtă vreme nu-L avem pe Hristos în ochii noștri, suntem orbi; câtă vreme nu-L avem pe Hristos în spusa noastră suntem muți și câtă vreme nu-L avem pe Hristos în căile noastre, suntem șchiopi și umblători pe lângă drumuri. Să nu fie așa! Să ne rugăm Domnului să ne ierte, așa cum L-am primit, de altfel, la Botez, în ochi, în urechi, în gură, în toate simțurile noastre, pentru că cu Hristos suntem tot, fără Hristos nu suntem nimic. Amin.

Pe 19 iulie 2015, s-au împlinit 4 ani de la plecarea la Domnul a părintelui arhimandrit

Arsenie Papacioc (1914 – 2011), unul dintre cei mai cunoscuți și iubiți duhovnici ai Ortodoxiei.

• *"Liturgia nu e o lucrare omenească, dragii mei. Nici îngerească. E direct divină! Pentru că nu poți tu să transformi acolo. El este Cel ce este. Și dacă ar fi cu puțință să se deschidă cerurile și chiar tavanul Altarului, n-ai vedea în cer mai multă lumină și mai multă așezare cum este în Sfântul Altar, cu îngerii, căci Hristos este cu noi."*

• **"Diavolul este un tolerat, nu este o putere. Atacă permanent, dar dacă te rogi cu insistență, nu are nici un fel de putere. Dacă te închini, închinarea și crucea au o foarte mare putere asupra lui, pentru că zicem: „Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh!”** Adică toată înălțimea, toată adâncimea și toată lățimea sunt pline de Sfânta Cruce."

20 iulie - "Sf. Prooroc Iliu" – despre care Vechiul Testament ne informează pe larg în Cartea a treia a Regilor și în Cartea a patra a Regilor și la care Noul Testament face în repetate rânduri aluzie (Mat. 16, Marcu 8, Lc. 4), atât Ioan Botezătorul cât și însuși Hristos fiind luați drept reapariții ale vechiului profet – ni se arată ca ‘un om de la munte’ (e din Tesba Galaadului, ținutul muntos dintre Iordan și deșertul arab) și cu înfățișare de aspru și strașnic ascet, întocmai ca Sf. Ioan Botezătorul căruia îi este mereu asemuit în Noul Testament.

Omul acesta, cu înfățișare sălbatică, nu umblă câtuși de puțin cu jumătăți de măsură ori cu mânuși și cu săru’ mâna. E un ins dintr-o bucată, are o fire de lăptător. Vorbește pe șleau, oprește ploaia vreme de trei ani și jumătate, aduce foamea în țară și junghe dintr-o dată nu mai puțin de patru sute cincizeci de preoți ai lui Baal, după ce i-a luat în derâdere că în zadar și-au chemat dumnezeul : *«Strigați mai tare... poate stă de vorba cu cineva sau se îndeletnicește cu ceva sau este în călătorie sau poate doarme; strigați tare să se trezească!»* (III Regi 18, 27).

Râvnitor că nimeni altul pentru Domnul Savaot (ce se tâlcuiește Dumnezeuul oștirilor), nu se cruță, știe deopotrivă să asculte și să dea porunci, se bucură de darul săvârșirii minunilor, înviază pe copilul mort al văduvei din Sarepta Sidonului și-i este dat să stea pe muntele Horeb înaintea feței divinității, care i Se dezvăluie nu în chip de cutremur și de foc și nici de vijelie năprasnică, ci în ipostaza-I cea mai tainică și mai subtilă: ca adiere de vânt lin.

Ilie urăște minciuna, fățarnicia și nedreptatea. Împilarea, asupra, samavolnicia, fățarnicia mai ales îl scot din sărite. **Ilie nu suferă nici trădarea adevăratului Dumnezeu.** Esențial la Ilie este purtarea față de mincinoși, răi, asupritori și nelegiuți de tot felul. Mereu glăsuiește deschis și dur, mereu crede neclintit în dreptate și într-un Dumnezeu pedepsitor și fără părtinire. Ilie nu recurge niciodată la parafraze, la ocolșuri. Nu se înduplecă, nu se lasă cucerit, ademenit, îmbrobodit, speriat, mituit. Amenințările ori măgulele puterii îl lasă stana de piatră. Prea puțin îi pasă. Distinge net între bine și rău, pe unul că el nu-l poți prosti ori amăgi cu discursuri ticluite și cu scorniri; crede ce vede cu ochii, nu ce i se spune, osândește răul, îi stă împotriva cu fapta, nu se face că nu-l ia în seama și țintește la centru, la izvorul urgiei, în rău credincioasa, născătoarea de năpaste pereche atotștăpânitoare Ahab și Izabela, cauza tuturor dezastrelor și nenorocirilor, vrăjmașii neînduplecați ai propriului lor popor, de care își bat joc, pe care îl împovărează și-l prigonesc, folosind neîncetat cele mai felurite soiuri de grăiri mincinoase și de tertipuri străvezii.

Ilie își încheie viața de făcător de minuni, de prooroc, de «om al lui Dumnezeu», de aprig și neînfricat luptător căzuș al binelui, dreptății și adevărului potrivit stilului său de a fi și de a acționa. **E ridicat la cer, viu fiind.** În car de foc tras de cai de foc și în vârtej de vânt: el care prin rugăciunea lui și sânguința sa pentru Unul Dumnezeu i-a ars cu foc de sus pe cei netrebniți și L-a înduplecat să coboare foc pentru că să mistuie jertfa cea dreaptă, spre rușinea și pieirea idolatriilor. Neostoit, bătaios, nepotolit, pleacă – prin mila Atotputernicului – din lumea aceasta întocmai cum a și trăit: în iureș și în slavă. Lutului nu-i este îngăduit să-l cuprindă, să-l strice. E luat la cer în plină vigoare, ca un bun și vrednic ostaș al lui Dumnezeu și un viteaz premergător al Botezătorului, ca unui merit a fi vestitorul celei de-a doua veniri a lui Hristos.

Trei sunt figurile care fac legătură între Vechiul și Noul Testament. Ele sunt: Ioan Botezătorul, ultimul prooroc al Vechiului Legământ; Isaia, «evangelistul Vechiului Testament»; Ilie pe care Domnul Hristos îl identifică lui Ioan. El este Ilie, “cel care va să vină”, care stă de vorbă cu Domnul pe Tabor la Schimbarea la Față și este evocat pe Golgota. Ilie cel întotdeauna prezent în Noul Legământ odată cu Ioan, alături de Hristos, biet cioban de munte în sarica lui, în «cojocul» lui făcător de minuni și el (strâns vălăturit desparte apele Iordanului), îndărătul căruia clocotește inima unui mare râvnitor pentru Dumnezeu și aprig vestitor al lui Hristos.

Să ne fie nouă tuturor pildă de neînfricare, sinceritate, dragoste de Dumnezeu, vorbire neprefăcută, silă de minciună și de idolatrie, scârbă de fățarnicie și de uimită silă atunci când ne întâmpină pe calea întortocheată a vieții scârbavnică impostură“.

N. Steinhardt, “Dăruind vei dobândi” www.cuvântul-ortodox.ro

“Oamenii umblă după făcători de minuni ... dar vă spun că **minunea cea mai mare este înnoirea vieții tale pe temelia ei, Iisus Hristos !** E încreștinarea voinței tale. **Asta e minunea cea mai mare care ne stă cu adevărat la îndemână** și pentru care ni s-a dat nouă porunca: **“Înviați pe cei morți !” După învierea ta tânjește Iisus.**”

Părintele Arsenie Boca

Programul săptămânii 19 iulie - 26 iulie 2015

Ziua	ORA	Slujbe
Duminică	19 iulie	8 - 12 - Sf. Liturghie (Vindecarea a doi orbi și a unui mut) – Pr.Ticu
Duminică	19 iulie	17 - 19 - Vecernia și acatistul Sf.Proroc Ilie Tezvitianul – Pr.Ticu
Luni	20 iulie	8 - 12 - Sf. Liturghie (Sf.Proroc Ilie Tezvitianul) – Pr.Ticu
Luni	20 iulie	17 - 18 - Acatistul Sf.Arhangheli – Pr.Ticu
Marti	21 iulie	- Program administrativ (zi liberă)
Miercuri	22 iulie	9 - 10 - Sfințirea mică a apei – Pr.Ticu
Vineri	24 iulie	9 - 11 - Taina Sf.Maslu
Vineri	24 iulie	17 - 18 - Slujba acatistului – Pr.Ticu
Sâmbătă	25 iulie	8 - 11 - Sf.Liturghie și pomenirea celor adormiți – Pr.Ticu
Sâmbătă	25 iulie	17 - 18 - Vecernia Duminicii a VIII-a după Rusalii – Pr.Dragoș
Duminică	26 iulie	8 - 12 - Sf. Liturghie (Înmulțirea pâinilor) – Pr.Dragoș
Duminică	26 iulie	17 - 18 - Paraclisul Maicii Domnului – Pr.Dragoș